

aarlig Balance end den, vi har haft tidligere. Ellers bliver vi ved at beholde den høje Diskonto. Den har været 5 pCt. officielt fra Nationalbankens Side nu i et Aar, og det betyder jo i Virkeligheden, at den er $5\frac{1}{2}$ à 6 pCt. og for manges Vedkommende endogsaa $6\frac{1}{2}$ pCt. Denne høje Diskonto ligger trykkende paa det danske Næringsliv, og den betyder et Tryk paa Obligationskurserne, saa at det slet ikke er saa let at udmaale, hvilken finansiell Virkning hele den raske økonomiske Udvikling har haft. Men een Ting er jeg sikker paa, og det er, at vi trænger til nu at faa disse Forhold ind i en sund og god Gænge, og det overalt. Sker det, føler jeg mig overbevist om, at det danske Samfund er sundt nok til at kunne taale disse Brydninger.

Sabroe: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, talte meget om Fædrelandet. Jeg vil minde ham om et Ord af den bekendte franske Statsmand Gambetta, som, da det blev bebrejdet ham, at han ikke talte tilstrækkeligt om de tabte Landsdele, Elsass og Lothringen, sagde: „Tal aldrig om det, tænk altid paa det!“ Jeg tror, at det ærede Medlem havde godt af at lægge sig Gambettas Ord paa Sinde.

Jeg har en anden Bemærkning at gøre til det ærede Medlem. Han talte om den Tilstrømning, der var af Rekrutter til ledige Tjenesteplasser under det offentlige. Ja, der er jo en Mængde af disse Pladser, som er ivrigt eftersøgt, men der er ganske vist ogsaa dem, hvorfra de vedkommende flygter bort. Jeg skal blot nævne en saadan Stilling som Landpoststillingen. Det er mig bekendt, at i meget stort Tal har Folk, som har søgt og faaet disse Stillinger, i Løbet af kort Tid søgt deres Afsked, fordi de ikke kunde holde ud i Stillingerne med de Lønninger, som blev budt dem. Det ærede Medlem er selv Tjenestemand, men hvis alle Tjenestemænd var stillede som han med 7,000—8,000 Kr. i Indtægt, foruden hvad han i øvrigt kan tjene, vilde de ikke være at beklage, og saa kunde jeg godt forstaa, at de ikke tænkte paa at slutte sig tættere sammen.

Jeg har en særlig Sag, som jeg gerne vilde gøre mit til at vække Tingets Opmærksomhed for. Den vedrører et Mindretal i vort Samfund, men et Mindretal, der ikke selv er i Stand til at tale sin Sag, og som derfor maa have andre til at tale for sig; jeg er ikke den første, som taler deres Sag. Jeg tænker her paa de uheldelig syge. Det er et Forhold, som der

indtil nu ikke er lovgivet om, og det forekommer mig, at vi ikke kan sidde de Krav overhørigt, som lyder til os fra de Tusinder af uheldelig syge, der er her i Landet. Jeg sagde før, at det er et Mindretal, men Tallet er alligevel relativt stort. Hvor mange Tusinder der er af uheldelig syge, lidende f. Eks. af alvorlige Gigtsygdomme, Ledegigt, Tuberkulose, Kræft og forskellige andre Sygdomme, kan jeg ikke opgive; man har vist overhovedet slet ingen Statistik derover, og det er jo ikke saaledes, at de kommer i stort Tal og banker paa Ministeriets og Tingets Dør. Mange af disse Tusinder af Klager hører vi ikke, de naar kun undtagelsesvis frem for Pressen, for Offentligheden.

Jeg skal minde om en af disse Klager, der naaede frem til et herværende stort Hovedstadsblad, nemlig „Politiken“. Det drejede sig om en stakkels kræftsyg Kvinde, der af flere Læger var erklæret for uheldelig. Der blev sagt til hende af en Overlæge: Ja, der er Mulighed for, at De kan helbredes, naar De bliver behandlet med den og den Medicin — det var Radium. Vedkommende Hovedstadsblad, som har en meget betydelig Indflydelse baade i Kraft af sin Udbredelse og det forskelligartede Publikum, der læser dette Blad, slog straks til Lyd for, at der skulde komme Penge ind til Indkøb af Radium, for at vedkommende Kvinde kunde blive helbredet, og en Dag eller to stod København i den kræftsyge Kvindes Tegn. Denne Artikel var i øvrigt Udgangspunktet for en Kampagne til Fordel for de kræftsyge. Efter hvad der er oplyst af Bladet, foreligger der som Resultat af den Indsamling, der har fundet Sted til Indkøb af Radium, 109,000 Kr. Blandt dem, som har opfordret Offentligheden til at være med til at give Bidrag til Indkøb af Radium, er Kultusministeren. Det hele er en Tilfældighed, og dette Eksempel som saa mange andre viser, hvor forfærdelig sørgeligt de uheldelig syges Stilling er her i Landet.

Det falder ret hyppigt i min Lod, hyppigere maaske end i de fleste andres, at komme ind i Hjem, hvor der findes saadanne uheldelig syge. Jeg skal nævne et Tilfælde, der staar saa levende i min Erindring, baade fordi det er nyt, og fordi det greb mig meget stærkt. Jeg var kommet op til Egnen omkring Hadsund, og en Gaardmand deroppe bad mig komme hjem til ham, da han havde noget at tale med mig om. Det viste sig, at det var hans 27-aarige Søster, hvis